

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **K. W.**

uniewinnionej od zarzutu popełnienia trzech przestępstw z art. 18 § 3 k.k.

w zw. z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535e § 1 k.p.k.),

w dniu 19 grudnia 2023 r. skargi obrońcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 5 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 69/23,

uchylającego częściowo wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 18 listopada 2022 r., sygn. akt VI K 11/22

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę;

2. obciążyć K.W. kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Krakowie, wyrokiem z 5 czerwca 2023 r., po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego (zaskarżył wyrok wydany w pierwszej instancji w punkcie I, a więc części uniewinniającej K. W. od zarzucanych jej trzech występków pomocnictwa do oszustwa) oraz obrońcy (zaskarżył wyrok pierwszoinstancyjny w punkcie II i zażądał uniewinnienia K. W. od dwóch występków prania brudnych pieniędzy popełnionych w ramach czynów ciągłych, ewentualnie uchylenia wyroku

w tej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu), uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z 18 listopada 2022 r., w punkcie I, w którym K. W. została uniewinniona od popełnienia zarzucanych jej trzech czynów zabronionych z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., i na podstawie art. 454 § 1 k.p.k. przekazał w tej części sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji; w pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Skargę od wyroku odwoławczego wniósł obrońca, zarzucając w niej naruszenie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k., i zażądał uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Oskarżyciel publiczny nie złożył odpowiedzi na skargę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 539a § 3 k.p.k., skuteczność skargi od wyroku sądu odwoławczego, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, jest uzależniona od wykazania, że wydanie - na etapie postępowania apelacyjnego - orzeczenia kasatoryjnego naruszało art. 437 k.p.k., a zatem że nie zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości lub nie zachodził wypadek określony w art. 454 k.p.k. albo że przy wydaniu tego orzeczenia wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k. Zakres kontroli dokonywanej przez Sąd Najwyższy po wniesieniu skargi od wyroku sądu odwoławczego, o której mowa w art. 539a § 1 k.p.k., ogranicza się do zbadania, czy stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie daje podstawę do wydania orzeczenia kasatoryjnego (zob. postanowienie SN z 22 maja 2019 r., III KS 17/19).

Analiza sprawy doprowadziła Sąd Najwyższy do stwierdzenia, że Sąd Apelacyjny w Krakowie wywiązał się z powinności ciążących na nim w świetle art. 437 k.p.k. Mianowicie, po rozpoznaniu apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonej uniewinnionej w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, Sąd ten uznał zarzuty zwykłego środka odwoławczego wniesionego przez prokuratora za zasadne i, powołując art. 454 § 1 k.p.k. (k. 18), wydał wyrok kasatoryjny. Zdaniem instancji odwoławczej, dysponującej kompletnym materiałem dowodowym, rysowała się

realna perspektywa wydania wyroku skazującego, który jednak nie mógł zapaść przed tym Sądem ze względu na blokującą go regułę *ne peius*. Bezsporne jest, że Sąd Najwyższy w postępowaniu skargowym nie był uprawniony do badania i merytorycznej oceny słuszności stanowiska Sądu odwoławczego w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonej. Dlatego jedynie na marginesie, wychodząc niejako w stronę dalszego biegu sprawy, warto było odnieść się do kolejnego, istotnego jej aspektu. Otóż Sąd Apelacyjny, uchylając wyrok Sądu pierwszej instancji i przekazując mu sprawę do ponownego rozpoznania, dał wyraz przeświadczeniu, że prawdopodobieństwo skazania oskarżonej jest wysokie, co jednak nie jest równoznaczne z nakazaniem zastosowania się przez Sąd Okręgowy do tego poglądu. Należy podkreślić, że sytuacja procesowa oskarżonej w dalszym ciągu nie jest przesądzona, albowiem organ *ad quem* nie ma prawa ograniczać zasady swobodnej oceny dowodów przez organ *meriti*, w szczególności poprzez wskazówki co do oceny poszczególnych środków dowodowych, jak i całokształtu materiału dowodowego. W dalszym ciągu procedować będzie w granicach wyznaczonych przez art. 7 k.p.k., a więc zasadę swobodnego uznania sędziowskiego oraz samodzielności jurysdykcyjnej z art. 8 § 1 k.p.k. W tej sytuacji, po ponownym przeprowadzeniu przewodu sądowego, Sąd *a quo* będzie miał następujące możliwości: uznanie oskarżonej za winną zarzucanych jej czynów i wydanie wyroku skazującego albo sięgnięcie po środek związany z poddaniem sprawcy próbie, to znaczy po instytucję warunkowego umorzenia postępowania, o ile wystąpią wszystkie przesłanki na to zezwalające. Może również oskarżoną ponownie uniewinnić.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia (art. 539e § 2 k.p.k.). O kosztach postępowania skargowego orzeczono w myśl art. 539f k.p.k. w zw. z art. 527 § 2 k.p.k.

KR

[ms]